

LỜI VIẾT DÂNG QUÊ HƯƠNG

(Trong nỗi ngậm ngùi đau xót qua mệnh Nước trầm luân, xin dâng lên Mẹ Việt Nam một đời thương nhớ Quê Hương).

Võ Đại Tôn (Hoàng Phong Linh)

Tôi là người dân Việt
Khi mới sinh ra
Tiếng mẹ ru cho ngủ hòa với đạn bom xa
Cùng tiếng võng đưa diu dặt.
Dù đang khóc – nghe tàu bay của giặc
Cũng biết im hơi, ôm cổ mẹ xuống hầm.
Tôi đã quen tai nghe những tiếng nổ ầm
Mùi thuốc súng ngạt đầy hai lá phổi.
Tôi biết nhìn mẹ tôi cần cỗi
Sữa khô vàng vì khoai sắn quanh năm.
Mắt ngây thơ tôi thấy mẹ âm thầm
Nhiều đêm tối đéo tầm vông cho bố.
Bố tôi đi đặt hầm chông, đào hố,
Đuổi xua Tây, chống Nhật, giữ quê nhà.
Rồi lớn lên tôi thuộc hát hùng ca
Trước khi biết ghép vần qua chữ cái.
Đường quanh làng in dấu chân non dại
Những chiều vui làm lính đếm một, hai...
Đòn tre nặng trên vai
Làm súng giả, bắn quân thù ngã gục !
Nghìn đêm mơ : Tiên về ban gậy trúc
Hóa thành gương, biến ảo phép thần thông.
Cho tôi đi giành lại cả non sông
Trong tay giặc – Ôi tuổi thơ đầy mộng !
Tôi thèm nghe chuyện ngày xưa Phù Đổng
Ngựa đồng phi, roi sắt, đuổi xâm lăng.
Chuyện quả cam trên bến nước sông Đàng
Tay bóp nát vì thù căm lữ giặc.
Từng trang sử ngời trăng sao vàng vạc
Gói hồn tôi bằng gương sáng hùng anh.

Thời gian qua...
Kháng chiến đã công thành
Trời tháng Tám đưa Thu vào lịch sử.
Bạn bè tôi từ rừng sâu núi dữ
Kéo nhau về - hoa gấm phủ quê hương,
Mặt trời say bừng mọc ở Nam Phương !

*

Nhưng nguồn vui chưa trọn
Non sông tôi bị trăm ngàn dao nhọn
Đâm thủng hồn – Nam Bắc xẻ chia đôi.
Bây em thơ lại tiếp cảnh trong nôi
Nghe bom đạn từ xa về ru ngủ.
Dăm ba thằng bạn cũ
Lại ra đi - mỗi đứa một phương trời.
Hai mươi năm nội chiến mỗi mòn hơi
Sông chảy máu, núi bày xương trắng lạnh.
Mẹ tôi chết, một đời trong khổ hạnh
Cha tôi sâu vĩnh viễn cũng ra đi.
Ngàn thê lương tiếp diễn cảnh phân ly,
Sông Gianh cũ nổi giòng qua Bến Hải !
Đường quê hương hóa thành bao chiến bãi
Ruộng cày lên vỏ đạn, đất cằn khô.
Đầu xanh non quán vội giải khăn xô
Màu tang trắng phủ lên hồn thơ dại.
Tôi đã gặp – lòng bao lần tê tái –
Những em thơ bằng lứa tuổi con tôi
Nằm chết bên sông, cuối bãi, ven đò,
Tay nắm chặt con búp bê bằng đất,
Đất Việt Nam ! – món đồ chơi tuổi mật
Nghèo như em, nghèo như cả Quê Hương !
Mặt trời đau - lặn mất ở Nam Phương...

*

Rồi hôm nay
Chiến tranh không còn nữa
Lòng reo vui tưởng xa rồi khói lửa
Nhưng ngờ đâu tôi lại mất Quê Hương !
Vì tôi đi trên vạn nẻo đường
“ - *Chỉ thấy mưa sa trên màu cờ đỏ !*” (thơ Trần Dần)
Tình thương đâu ? Non sông tôi còn đó
Phải đành xa !
Phải đành xa ! Khỏi thấy mưa sa
Trên màu cờ đỏ !...

*

Nhưng Quê Hương còn đó
Tôi xin hẹn mai về !
Tôi sẽ đi trên vạn nẻo đường quê
Bằng những bước chân nắng đẹp.
Tôi sẽ cho em trái tim không bằng thép
Mà bằng máu con người.
Trái tim tôi biết nở nụ cười tươi
Vì không nung bằng lò sản xuất.
Tôi đưa em ra khỏi công trường u uất
Cho em làm Người, biết quý thịt xương,
Biết cười vui, biết cả Tình Thương
Để em không còn là máy !
Tôi dẫn đàn con tung tăng nhảy chạy
Vào các công viên
Phá tan đi những hình tượng thiếu niên
“Anh Hùng Lao Động”.
Và dựng lên những khu vườn hoa mộng
Cho tuổi ấu thơ.
Có cung trăng với thằng Cuội ngồi mơ
Đầy chim bướm - trả con về tuổi dại.
Đồng ruộng phì nhiêu, hoa màu nông trại
Sẽ mọc lên thay thế chốn lao tù.
Tôi sẽ ngồi nghe chú bác nông phu

Ca vọng cổ giữa hương nồng lúa mới.
Ôi tình quê hương diu vợi
Làm sao ôm hết một vòng tay ?
Cho tôi hẹn một ngày
Trở về, xin gặp lại
Gia đình, anh em, bạn bè, con cái,
Tất cả đồng bào.
Để cùng ôm nhau, ta sẽ khóc gào
Nước mắt mừng vui, trôi dần thương nhớ.
Để hòa chung nhau máu tim, hơi thở
Và để trao nhau trọn cả Tình Người !
Những bàn tay cũng biết nở môi cười
Dẫn tôi đi trở về thăm lối cũ.
Tôi sẽ xin trải hồn ra ấp ủ
Sẽ quỳ hôn từng kỷ niệm ngày xưa !
Và ... không bao giờ tôi thấy lại trong mưa
Màu máu tươi cờ đỏ !
Ôi ! Quê Hương còn đó
Cho tôi hẹn mai về
Để làm Người, và được sống nơi Quê !

Võ Đại Tôn (Hoàng Phong Linh).

Đọc thêm những sáng tác khác của Hoàng Phong Linh tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/vodaiton.html> [**=bấm vào**]

www.vietnamvanhien.org

